

Arrest

**nr. 38 633 van 11 februari 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 november 2009 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 oktober 2008 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 6 februari 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 26 722 van 29 april 2009.

Op 5 juni 2009 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormeld bevel dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep wordt verworpen bij arrest nr. 32 336 van 1 oktober 2009.

Op 12 november 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 20 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot niet in overwegingname van de asielaanvraag van verzoeker. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A.R.

geboren te I. , op (in) (...)1982

en van nationaliteit te zijn : Pakistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 12/11/2009 (2)

Overwegende dat betrokkene op 27/10/2008 een eerste asielaanvraag indiende die op 04/05/2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 12/11/2009 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart niet terug te kunnen omdat de familiale problemen er nog steeds zouden bestaan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn schoonbroer een klacht tegen hem zou ingediend hebben wegens het toebrengen van slagen en verwondingen en dat er een strafrechterlijke zaak tegen hem zou opgestart zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat deze beschuldigingen vals zijn daar hij op het ogenblik van de zogezegde feiten reeds in België was. Overwegende dat betrokkene ter ondersteuning van deze feiten een krantenartikel voorlegt die hij, volgens zijn verklaringen, toevallig op het internet gevonden heeft, en waarin de feiten en naam van betrokkene vermeld worden. Overwegende dat een internetartikel geen enkele bewijswaarde heeft. Overwegende dat de problemen van betrokkene zich afspelen in de familiale sfeer en geen enkel verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Overwegende dat betrokkene verder nog internetartikelen voorlegt met betrekking tot de algemene situatie van onveiligheid in zijn land van herkomst. Overwegende dat ook deze internet artikelen niet als nieuwe elementen kunnen beschouwd worden daar ze niet handelen over betrokkene persoonlijk en slechts algemene informatie bevatten. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen naar voor brengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige feiten zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen. Brussel, 20.11.2009 “

Op 17 december 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“(…)

IV. ERNSTIGE MIDDELEN DIE TOT Vernietiging KUNNEN LEIDEN.

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt. Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, *Regards sur un système institutionnel paradoxal*, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463;

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, *De motiveringsplicht van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoeg van recht dat dit niet gebeurd is in casu. Uit de krantenartikelen die door verzoeker worden neergelegd en ook nog uit tal van andere actuele persberichten blijkt duidelijk dat de Pakistaanse autoriteiten actueel niet meer in staat zijn om hun burgers te beschermen zo o.m. tegen extremistische groeperingen en anderzijds zij ook niet kan/wil optreden tegen afrekeningen op basis van eer tussen families.

De argumentatie van verwerende partij dat er geen nieuwe elementen zijn, houdt in gene mate rekening met de actuele situatie in Pakistan die sedert de komst van verzoeker naar België en de afwijzing van zijn asielaanvraag ten eerste in een negatieve spiraal van geweld is terecht gekomen, getuige daarvan de zeer recente krantenartikels met vertaling die door verzoeker thans wordt neergelegd.

Deze algemene situatie in Pakistan, waarbij een duizelingwekkende vluchtelingenstroom is op gang gekomen en waarbij de autoriteiten er niet in slagen de bomaanslagen en quasi oorlogssituatie om te buigen, verzet er zich tegen dat verzoeker zou bevolen worden om terug naar haar geboorteland te keren.

2. "Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen." (VAN HEULE, cc., nr. 106).

In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74). Aangezien verzoeker al beschoten werd en ook aangevallen met een bijl is het duidelijk dat zelfs sprake is van een levensbedreigende situatie (art. 8 EVRM) waarbij een terugzending van verzoeker naar zijn land van herkomst een schending zou zijn van artikel 3, 6 en 8 E.V.R.M. aangezien de nationale overheden niet in staat zijn om verzoeker te beschermen.

Verzoeker werd in het verleden door de politie zelf herhaaldelijk zonder enige reden gearresteerd, en daarbij ook op een ernstige wijze gefolterd, geslagen, onder druk gezet en bedreigd, dit alles na klacht van zijn schoonfamilie en zonder enige aanleiding.

Zo werd hij geslagen met een stok en met leder, en werd hij tegen zijn wil gedurende lange periode wakker gehouden, enz.

Op een bepaald ogenblik was de situatie van verzoeker dermate slecht, dat hij zich onmiddellijk na zijn vrijlating diende te laten verzorgen door een dokter.

In zijn verklaringen stelde verzoeker van in den beginne dat hij herhaaldelijk bedreigd is geworden, waarbij hij ook tot driemaal toe is gearresteerd geworden, waarbij hij gefolterd is geworden en waarbij hij door zijn schoonbroers beschoten is geworden en ook nog aangevallen door een onbekende man met een bijl.

Bovendien blijkt uit de verschillende krantenartikels die door verzoeker werden neergelegd dat er in Pakistan een toestand van quasi oorlog bestaat met talloze bomaanslagen door extremisten. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht door het feit dat de actuele situatie in Pakistan en de door verzoeker ondergane bedreigingen, folteringen evenals arrestaties niet worden in rekening gebracht bij het beoordeling.

(...)

In de repliekmemoire voegt verzoeker het volgende toe aan zijn betoog:

"(...)

In repliek op hetgeen gesteld in de nota van opmerkingen voor verwerende partij wenst verzoekende partij nog te stellen als volgt:

In casu kan niet ernstig betwist worden dat door verzoekende partij nieuwe elementen zijn aangebracht in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet, zodat de nieuwe asielaanvraag van verzoekende partij diende in overweging te worden genomen en te worden beoordeeld.

Er wordt ten onrechte geen rekening gehouden met de krantenartikelen die door verzoeker worden neergelegd, waaruit blijkt, net zoals uit tal van andere actuele persberichten blijkt dat de Pakistaanse autoriteiten actueel niet meer in staat zijn om hun burgers te beschermen zo o.m. tegen extremistische groeperingen en anderzijds zij ook niet kan/wil optreden tegen afrekeningen op basis van eer tussen families. Bovendien blijkt uit één der voorgelegde artikelen dat verzoekende partij met naam en toenaam in de kracht vermeld wordt, zodat de onveilige situatie wel degelijk ten eerste de persoon van verzoekende partij aanbelangt en waaruit blijkt dat vervolging ten zijne laste aan de gang is.

Hier wordt in gene mate op geantwoord door de verwerende partij. De argumentatie van verwerende partij houdt in gene mate rekening met de actuele situatie in Pakistan die sedert de komst van verzoeker naar België en de afwijzing van zijn asielaanvraag ten eerste in een negatieve spiraal van geweld is terecht gekomen, getuige daarvan de zeer recente krantenartikels met vertaling die door verzoeker thans wordt neergelegd. Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht door het feit dat de actuele situatie in Pakistan en de door verzoeker ondergane bedreigingen, folteringen evenals arrestaties niet worden in rekening gebracht bij het beoordeling.

2. Er wordt in de bestreden beslissing evenals de nota met opmerkingen niet geantwoord op de argumentatie van verzoekende partij dat de Pakistaanse autoriteiten actueel niet in staat zijn om hun burgers te beschermen tegen bomaanslagen vanwege terroristische groeperingen dewelke thans in de geboortestreek van verzoekende partij schering en inslag zijn.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Verzoekende partij volhardt in zijn verwijzing naar rechtspraak en rechtsleer die stelt dat dit element, dat onmiskenbaar gewijzigd is sedert de vorige asielaanvraag, ten volle in rekening dient te worden gebracht.

Verwerende partij kon er zich niet mee vergenoegen dit argument niet te beantwoorden en zomaar naast zich neer te leggen, zoals zij deed.

"Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen."

(VAN HEULE, o.c., nr. 106).

In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persecution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève Il faut selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

Aangezien dit element niet werd onderzocht, doch ook niet ontkend, is het duidelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Voor het overige volhardt verzoekende partij. (...)

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geeft de gemachtigde van de staatssecretaris de bevoegdheid na te gaan of de aangebrachte gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en of deze gegevens blijken kunnen geven van ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blijken kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987).

Verzoeker meent dat er geen rekening werd gehouden met de door hem neergelegde krantenartikels die duiden op de actuele situatie in Pakistan en waaruit zou blijken dat de Pakistaanse autoriteiten niet meer in staat zijn om hun eigen burgers te beschermen. In verband met de algemene onveilige situatie in het land van herkomst motiveert de bestreden beslissing wat volgt:

“Overwegende dat betrokkene verder nog internetartikelen voorlegt met betrekking tot de algemene situatie van onveiligheid in zijn land van herkomst. Overwegende dat ook deze internetartikelen niet als nieuwe elementen kunnen worden beschouwd daar ze niet handelen over betrokkene persoonlijk en slechts algemene informatie bevatten. (...) Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt, dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker zich ten tijde van het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt heeft te stellen dat er een algemene onveilige situatie is in Pakistan en meer bepaald in Peshawar, Rawalpindi en in Lahore en hierbij verwezen heeft naar de internetartikels aangaande de actuele situatie in Pakistan. Ook ten tijde van de beroepsprocedure tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de eerste asielaanvraag heeft verzoeker gewezen op de algemene onveilige situatie in Pakistan en verschillende krantenartikels neergelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft toen reeds gesteld dat een verwijzing naar de algemene situatie of het neerleggen van krantenartikels niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zal lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; dat het reëel risico op ernstige schade in concreto dient te worden aangetoond en dat verzoeker hierin gebreke blijft. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij in haar nota stelt dat het louter inroepen van internetartikels die op een algemene wijze melding maken van een schending van mensenrechten in een land niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land het risico loopt te worden onderworpen aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. Verzoeker betwist overigens niet dat de door hem aangehaalde internetartikels niet over hem persoonlijk handelen en slechts algemene informatie bevatten. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij in casu te oordelen dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht dat er wat hem betreft een ernstige aanwijzing bestaat van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

In zijn repliekmemorie stelt verzoeker dat zijn naam in één van de artikels vermeld wordt, zodat een vervolging lastens hem wel is aangetoond. Betreffende dit specifieke artikel wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“Overwegende dat betrokkene ter ondersteuning van deze feiten een krantenartikel voorlegt die hij, volgens zijn verklaringen, toevallig op het internet gevonden heeft, en waarin de feiten en de naam van betrokkene vermeld worden. Overwegende dat een internetartikel geen enkele bewijswaarde heeft. Overwegende dat de problemen van betrokkene zich afspelen in de familiale sfeer en geen enkel verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie”.* In de bestreden beslissing wordt dus wel degelijk aandacht besteed aan het neergelegde artikel. Het feit dat er in de antwoordnota van de verwerende partij niet verder wordt ingegaan op dit artikel tast geenszins de wettigheid van de bestreden beslissing aan. Bovendien vormt een antwoordnota zoals het woord het

zelf zegt slechts een antwoord op de argumenten aangevoerd in het verzoekschrift. In het inleidend verzoekschrift heeft verzoeker zich beperkt tot de verwijzing naar de algemene en actuele situatie in Pakistan. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot dit specifieke artikel onjuist zouden zijn. Het louter feit dat verzoeker meent dat dit artikel in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt wel aantoonde dat er een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie toont de onrechtmatigheid van de motieven niet aan. Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om de beoordeling van de aangebrachte gegevens over te doen.

Voorts herhaalt verzoeker nogmaals zijn asielmotieven in zijn verzoekschrift. Dienaangaande heeft de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt: *“Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen naar voor brengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure”*. Door het louter herhalen van zijn vluchtmotieven slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing onrechtmatig zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker nog aanvoert dat een *“terugzending van verzoeker naar zijn land van herkomst een schending zou zijn van artikel 3, 6 en 8 EVRM”* wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Verzoeker laat echter na uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing de aangehaalde rechtsnormen schendt, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU